

Tudom

Előfohász: „Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és Jézusnak a mi Urunknak megismerésében. Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; amelyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket (II Pt 1,2-4).” Ámen.

Gyülekező ének: 296: 1-4: „Szép tündöklő hajnalcsillag...”

Fennálló ének: 416:1-3: „Krisztus én életemnek te vagy reménysége...”

Fő ének: 464: 1-6: „Jöjj, királyom, Jézusom!”

Köszöntés: „Azon a napon így biztatják Jeruzsálemet: Ne félj, Sion, ne csüggedj el! Veled van Istened, az Úr, ő erős, és megsegít. Boldogan örül neked, megújít szeretetével, ujjongva örül neked (Zof 3,16-17).” Ámen.

Lekció: Jób könyve 19, 1-29

„Akkor megszólalt Jób, és ezt mondta: Meddig kínozzátok még lelkemet, meddig akartok még szavaitokkal összetörni? Már tízszer is gyaláztatok engem. Nem szégyellitek, hogy így gyötörtök? Ha valóban tévedtem is, énrajtam marad a tévedésem. Ha valóban fölém akartok kerekedni, és rám akarjátok bizonyítani a gyaláztatot, akkor pedig tudjátok meg, hogy Isten nyomorított meg, és ő kerített hálójába engem. Ha erőszak miatt kiáltozom, nem kapok választ. Segítségért kiáltok, de nem véd a törvény. Eltorlaszolta utamat, nem mehetek tovább, ösvényeimre sötétséget borított. Dicsőségemtől megfosztott, levette fejemről a koronát. Kitépte reménységemet, mint valami fát, letördelt körös-körül: tönkrementem. Fellángolt ellenem haragja, és ellenségének tekintett engem. Együtt támadtak csapatai, utat törtek ellenem, tábort vertek sátram körül. Rokonaimat eltávolította mellőlem, ismerőseim egészen elidegenedtek tőlem. Szomszédaim elhagytak, ismerőseim elfelejtettek. A házamban élők és szolgálóim idegennek tartanak, rám sem ismernek többé. Szolgámnak kiáltok, de nem válaszol, még ha könyörgök is neki. Feleségem undorodik leheletemtől, testvéreim iszonyodnak tőlem. Még a kisgyermek is megvetnek, ha föl akarok kelni, kicsúfolnak. Utál minden bizalmas barátom. Akiket szerettem, ellenem fordultak. Bőröm és húsom a csontomhoz tapad, csak a fogam húsa maradt meg. Könyörüljetek, könyörüljetek rajtam, barátaim, mert Isten keze vert meg engem! Miért üldöztök, mint az Isten, miért nem elégedtek meg testemmel? Bárcsak leírnák szavaimat, bárcsak följegyeznék egy könyvbe, vas íróvesszővel és ólommal minden időkre kősziklába vésnék! Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, s ha ez a bőröm lefoszlik is,

testemben látom meg az Istent. Saját magam látom meg őt, tulajdon szemeim látják meg, nem más, bár veséim is megemésztetnek. Ha ezt mondjátok: Mivel kényszerítsük őt, hogy megtaláljuk bajának a gyökerét, akkor rettegjete a fegyvertől, mert a harag fegyveres büntetést szül, és megtudjátok, hogy van ítélőbíró."

Előima

Hű Támaszunk és hűséges Megváltónk, drága Úr Jézus Krisztus!

Köszönjük Neked, hogy ebben az adventi csendben is mellénk akarsz állni. Dicsérünk és áldunk, hogy ez a szent elhatározás már rég döntött rólunk. Veled nem járjuk reményvesztetten utunkat. Általad nem maradunk megoldások nélkül. Benned nem vagyunk elanyátlanodva, árván. Jöjj hát közénk, Szívünk Megváltója, hogy tapasztaljuk ma is, Te gazdag vagy a kegyelemben. Jöjj, Urunk Jézus, mert nagy jószággal többet is adsz, mint amit kérhetnénk. Te, aki szereted a gyengéket és a szegényeket, jöjj el a mi gazdag országunkba, látogass meg minket, hogy kimozdíts a közönyből és az önsajnálattól. Segíts nekünk, hogy ne a tartalékainkból, hanem a mindennapi lelki kenyérből éljünk. Taníts meg ma is Igéd és Lelked erejével, hogy hálát adjunk Neked mindenért, és legalább annyi időt szenteljünk Neked hálaadással, amennyit azzal töltünk, hogy kérünk Tőled. Légy kegyelmes Hozzánk, bűnösökhöz, úgy legyen minden, mint Te akarsz ebben az adventi időszakban is, hogy igenné és ámenné váljon bennünk az elkészített íge, mert csak Rád hagyatkozunk. Ahogyan irgalmas terved Izráel életében beteljesedett és megvalósult, tervezz, kérünk jót felőlünk is, hogy érezzük és lássuk Te jó vagy, – Atya, Fiú, Szentlélek Isten. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 421:3. verse: „Előttem oly csodálatos...”

Textus: Jób könyve 19,23-26.

Bárcsak leírnák szavaimat, bárcsak följegyeznék egy könyvbe, vas íróvesszővel és ólommal minden időkre kősziklába vésnék! „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, s ha ez a bőröm lefoszlik is, testemben látom meg az Istent. Saját magam látom meg őt, tulajdon szemeim látják meg.”

Adventben élő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban, szeretett igehallgatók a rádió hullámhosszán!

Egy orvos műtétje előtt nem tudott imádkozni, hiszen saját kebelbarátjának és drága kollégájának a feleségét kellett megmentenie. Életmentő műtétről volt szó. Az operáció előtt azonban mégis lement a kórházi kápolnába, leült a megszokott helyére, összekulcsolta a kezét, de az ajka újból néma maradt. Végül

keserves sírásra fakadt, majd mielőtt kiment volna, csak ennyit mondott az ég felé tekintve: „*Uram, Te tudod, hogy mit akartam mondani.*”

Az Ószövetség fényei között tartjuk számon ezeket az ismert Igéket. Jób szavai életmentőek akkor és most. Főleg saját magának nyújtanak erős vigaszt. De vajon mi a tartalmuk? Jób megoldást keres. Vitázik barátaival. Nyomorúságos élete és hozzáállása felől kérdezzük. Már-már kérdőre vonják. Vitás kérdés eldöntésére szólítják fel. A fókuszban pedig éppen az ő bőre áll. Az ő lenyúzott élete. Perlekednek, összeszólalkoznak, civakodnak és torzsalkodnak. Eldöntendő helyzetek megoldására szólítják fel Jóbot. Eldöntendő kérdések megválaszolására sarkallják Jóbot. Döntő szavak kimondására készítetik a szenvedőt. Ezekre pedig nyilvánosan és nyilvánvalóan választ keres ő maga is, hiszen az ő életéről van szó. A barátai számára Jób bűne miatt számkivetett és céltábla. Elutasítják barátai, és bűnvallásra unszolják. Neki ezzel szemben van egy tudása, amit saját életére apellál. Az akkori szokásjoghoz igazodik, mint ahogyan Jeremiás próféta könyvének 32. fejezetében olvassuk. Felhasználja népe tudását és mindennapi gyakorlatát, ami arról beszél, hogy az eladósodott rokon földjét megvásárolhatja a tehetős közeli rokon. Isten ezzel a szokásjoggal pedig védőhálót épített választott népe élete köré, hogy megmentse, és újból értékesítse azt, ami elveszett.

Jób Ura a Visszaváltó. Jób Istene a Kezes. Jób Mindenhatója a mindenkor és mindenért garanciát vállaló Úr. A Mindenható Isten az, Aki megkönyörül. Jób az eldöntendő helyzetek, kérdések, szavak közepette bizakodik. Én tudom. Én tisztában vagyok vele, hogy Kicsoda az én fénycsóvám. Én tudom, hogy Kicsoda a kipattanó szikra az életemben. Én tudom, hogy Kivel kezdek újat. Én tudom, hogy Kicsoda szabadít meg engem. Jób tud a mindennapi joggyakorlatról, a szegény és gazdag rokon tárgyalásairól, a megvásárolhatóságról, a kiváltásról, tud az életről és a halálról, tud a reményről és a reménytelenségről. Mindezt pedig önmaga és Istene kapcsolatára applikálja. A mindennapi joggyakorlatot összekapcsolja a keserűség idején saját életével. Ha más élhet ezzel a

lehetőséggel, akkor én-te miért nem!? Drága Testvérem az Úr Jézus Krisztusban! Élj a lehetőséggel ebben az adventi időszakban is. A mindennapok joggyakorlatát építsd be az életedbe a bűnbakkeresés pillanataiban is. Amikor kivetnek, megvetnek, gúnyolnak, Te, Isten szolgája, légy hitben erős és bátor. Bizakodj és remélj. Tudd, hogy van kikelet, mert Isten bizonyágtétele melletted és benned lesz a perdöntő. Jóbnak van adventje. Várakozz hát te is türelemmel. Jób várja a jót. „Légy csendben és várj az Úrra” (Zsolt 37,7) te is, drága testvérem. Jób várja a holnapot és az Úr érkezése nem marad el. Miért bizakodó Jób? Azért, amit a Sátán állít Isten színe előtt az emberről: „Bőrért bőrt ad az ember, de az életéért mindent odaad!” (Jób 2,4) Bőrért bőrt ad az ember. Itt az állat bőréről van szó. Drága és értékes kereskedelmi cikknek bizonyult abban az időben is, de valami sokkal többet ér az embernek. A saját bőre. Ha az életről van szó, akkor bármilyen árat is képes megadni. Jób érzi, hogy itt a lét a tét. Jób tudja, hogy amit a saját bőrén tapasztal, az nem álom, hanem valóság. Keserű tapasztalata ez Isten választottjának. Mégis bizakodik. Minden ellenére hisz. Mindvégig kitart. A végsőkig remél.

Drága testvérem! Amit a saját bőrödön tapasztalsz, mennyire visz közelebb Istenhez? Jobban eltávolodsz Tőle? A szenvedések jobban megrendítenek? A családi tragédiák elveszik életkedved? Jób mindenek ellenéri vágyik látni az Istent, mert tudja, Istennél mindig az ember a tét. Nagy árat fizetett érte. Az elviselhetetlen rossz közepette, a mindent összevetve, a hozzá társuló megvetést is beleszámítva, Jób tudja, hogy szüksége van külső segítségre. Ő mások szemében csak bűnbak, akit mindenért lehet hibáztatni, ettől ő a falra mászik, de éppen ebben az állapotban tudatosítja, hogy nem képes az önmegváltásra és szüksége van a külső segítségre. Az eladósodott ember külső segítsége pedig az élő Megváltó. Valahol és valamikor ennek is vége lesz. Az ő bőre is ér annyit valakinek, hogy kiváltsa és megváltsa. Biztos jön a külső segítség. Tudom és várom. Jób tudja, hogy egyedül nem fog menni. Jób tudja, hogy ez az advent, ez a

várakozás teljesen más, mint a többi, és erre sarkalja az övéit is. Csendes vagy épp beszédes társait. Mindentől vonakodó barátait. Kegyetlen vádlóit. Elhidegült feleségét. Az őt kinevető gyermeksereget. Jóbnak van hitbeli állóképessége.

De vajon hogyan jellemezhető ez a hitbeli állóképesség a mindennapokban? Lássuk meg egy h ívő nőtestvér bizonyoságtételén keresztül a 20. század 30-as éveiből, aki így vallott: A munkából hazamenet az utcán találok egy fiatal hölgyel, aki egy férfi társaságában hangosan beszélgetett, majd a végén keservesen így kiáltott fel a férfinek címezve mondandóját: *„Mindent felvállalok, csak a halált nem.”* Biztosan a halálról beszélgettek. Ezek a szavak azonban mélyen belém ivódtak. Földbe gyökereztem, majd megfordultam és egyszerre csak a mellettem álló két ember közelében találtam magam. Rettenetes érzés fogott el. *„Mindent felvállalok, csak a halált nem”* – csengett a fülemben tihanyi echóként ez a borzalmas mondat. Belső indíttatásból oda akartam lépni a fiatal hölgyhöz, hogy megkérdezzem tőle, miért fél a haláltól, majd a „minden”-re fókuszáltam, amire olyan nagy hangsúlyt fektetett a hölgy. De este volt, a köd leszállóban, és a fiatal hölgy egyre jobban csak távolodott tőlem. Milyen sötétség lakozhat benne. Milyen keserű érzés járhatja át a bensőjét, hogy holnap meghalhat. El akartam neki mondani, hogy Isten azonban ezt nem akarja. Én tudom, a saját Személyes Megváltómtól, hogy a halál nem szörnyű, mert mindent Jézus kezébe tettem, Aki az élet és a halál Ura. Én a haláltól nem félek, és azonnal otthon találnám magam, az Atya házában, ahová személyesen vezet az én Megváltóm. Ott a mennyben helyet készít nekem az Ő gyönyörűségében. Nem mondom, hogy nem szeretek ezen a földön élni. Annyi szeretett tárgy vesz körül. Vannak szerető szüleim, élő és áldott hittestvéreim a közösségben, örvendek az együttéklésnek, a lelki családnak és annak, hogy bizonyoságot tehetek a jó Pásztorról, Aki hűséges Isten. Biztonságban érzem magam az Ő kebelén, mint juhocskája és jól vezet a halál árnyékának völgyében. Mindig boldog vagyok, még akkor is, ha az emberi gonoszság, saját hiányom, vagy a nagy kísértés a szememből könnyeket csalnak

ki. És ha eljön a végső óra, akkor nem így fogok felkiáltani: „*Mindent felvállalok, csak a halált nem!*”, hanem éppen az ellenkezőjét: „*A te kezébe teszem le az én lelkemet.*” Testi halálom lesz lelki életem begyógyítása és megszépítése. Ezért ma mindenkinek, fiatalnak, és idősnek, lánynak és fiúnak, nőnek és férfinak azt hirdetem, akik azt kívánják az életben és az élettől: „*Mindent felvállalok, csak a halált nem!*”, a félelem, a rettegés és fájdalom világából, amit az elkövetkezendő halál miatt éreztek, lépjete ki, és lépjete be a világosság és élet világába, amit Jézus Krisztus személye garantál. Az Ő szavai: „*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él;*²⁶*és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?*” (Jn 11,26)

Ezek igaz szavak és azokhoz küldetnek, akik sok mindent kívánnak, csak éppen a halált nem. Azt a fiatal leányzót, aki annyira félt a haláltól nem ismertem és soha többé nem láttam. Nem is volt alkalmam arra, hogy felkeressem és elmondjam neki, hogyan torkollik a félelem és a rettegés útja az Isten békességébe és nyugalomába. Akik ma azzal vívódtok, hogy a halált vagy az életet válasszátok ebben az adventi időszakban, minden gondotokat Őreá vessétek, ajándékozzátok Jézusnak tulajdon lelketeget, hogy biztonságosan megérkezzetek Ővele együtt az Ő dicsőséges trónusához, mert Isten letöröl a szemetekről minden könnyet. (Jel 7,17) Ez a hitbeli állóképesség.

Drága testvéreim! Csak egy kicsit is éreznénk abból, amit a betegek éreznek, képtelenek lennénk létezni. De emellett minden apró kis támogatás jól esik. A váratlan ajándékok dobják fel a hétköznapiakat. Valami apró kis szépség a sötétség közepette, mindent megold. Nem az örökkévalóságig, hanem beláthatatlanul hosszú ideig. Hitbeli állóképességünkkel mi is megjeleníthetjük életünk külső segítségét. Mindenki, még saját magunk számára is, lehetünk evangélium hírvivők, azzal, hogy kijelentjük az élet győz, és ennek az életnek nem mi vagyunk a kivitelezői, hanem az élő Megváltó. Milyen jó lenne, ha ez a hitbeli állóképesség fészket rakna a mi emberi agyunkban is. Ugyanis minden a

kiválasztó szervben történik. Nem hiába említi Jób a veséket. Itt bizony a mi korunk agyműködését helyettesítik. Ez a páros szerv abban az időben az értelem központja. A mi élő Megváltónk ott van, ahol lennie kell. Létezik és cselekedni fog. Jób küzd a túlélésért, saját lelkének az erősítésével: az élet győz. Vajon a te személyes „tudom” válaszaidnak kicsoda az igazi tartalma: az élő Megváltó? Ki áll a te életed mögött? Ki van életed színfalai mögött? Ki a te veséid vizsgálója? Egyáltalán van valaki, Aki rajtad hathatós erejével segíthet itt és most?

De valamije még sincs Jóbnak, mint ahogyan egyikünknek sem. Hitbeli tűrőképessége. Jób látni akarja Istent. Tudja, eljön az a pillanat is, de sürgeti azt a lelki alkalmat. LÁTNI akarja az Urat. Jöjj, már Uram! Sürgeti a Mindenható megjelenését. Azt akarja, amit maga Tamás is óhajtott, amikor a tanítványok bizonyosságot tettek a Feltámadotról: „Láttuk az Urat!” A látásban való meggyökerezett hit él benne és tudja, hogy csak így lesz ereje a holnaphoz. Jöjjön el annak a valóságos gyakorlata, hogy Valaki végre mellém áll és megvásárol. Meglát. Túllát az életemen. Az ördögtől vásárol meg. Az ő hite sürgeti Isten megjelenését. Látni akarja az Ő dicsőségét. Nem bírja tovább. Helyzete és élete túl sok neki egy napra, sőt még egy életre is. Mi már közelebb állunk ehhez a tűrőképességhez a bizonyosságtevők fellege által. Mi láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének a dicsőségét, de sokszor mi is olyan türelmetlenek vagyunk, mint Jób. Testemben, most és azonnal itt akarlak magam mellett tudni jó Atyám, Istenem. Hányszor így imádkozunk, ezt rebegi ajkunk, amikor még nem jön a segítség, de tudjuk, hogy hol a megoldás, és Ki az, Aki segít. Eget ostromló akarattal mindent megteszünk annak érdekében, hogy jöjjön, hogy csöndesen és váratlanul átöleljen az Isten, ne késsen és ne keljen tovább várakozni. Amikor már a hited unszolja az élő Megváltót: „Jöjj, és légy segítségemre.” Amikor kimondom, nem akarok tovább tét maradni a tenyeredben Uram, hanem győzedelmes élet Általad, Veled és Benned. Adventben tanuljunk meg várni az Úr szabadítására, mert Ő biztosan érkezik. Lesz ünnep a mennyben és lesz ünnep

a földön, amikor meggyógyul a lelked és életed kerek és egész lesz. Nem szabad megelőzni az élő Megváltót. Nem szabad lekörözni a Mindenhatót, mert Isten munkája szent és igaz. Csak elfogadni lehet, mert „Boldogok, akik nem látnak, és hisznek.” A váratlan ajándék, amit a szent atyák vártak, és a próféták óhajtottak, megérkezik. A piciny meglepetés be lesz csomagolva. Az élet győz, de akkor és ott, de legfőképpen úgy, ahogyan Ő akarja. Ő az élő Megváltó. Ő tudja, hogy mi jó nekünk. Lelki kiút a fájdalomból ma is a várakozás. Lelki kiút a szenvedésből ma is az advent, az Úr érkezése. Az Úr eljövetele nem marad el, Ő megcselekszi, amit megígért, és amit akar, hozzá semmi sem tér vissza üresen. Isten kivonja kardját és te is bizonyoságot tehetsz az agg Simeon hitével: *„Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel, mert meglátták szemeim üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak, és dicsőségül népednek, Izráelnek (Lk 2,29-32).”* De Te, drága testvérem az Úr Jézus Krisztusban, addig is várj életed élő Megváltójára! Mindig várj! Ne légy türelmetlen. A megoldás Nála már rég el van készítve. A megoldás a te nyomorúságos életedre. Jézus Krisztus él és Átala mi is élünk. Ő a megoldó kulcs ahhoz, amit mi úgy nevezünk élet. Örök élet. Ámen.

Igehirdetés utáni ének: 466. dicséret: Rád tekint már hitem...

Utóima:

Olyan nagy áldás számunkra szerető Istenünk, drága jó Atyánk a Jézus Krisztusban, hogy „ahogyan az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztalsz Te bennünket. A föld végső határáig eljut az az ígélet, amit Te készítettél el a Téged szeretőknek. Jézusban kapunk vigasztalást (Ézs 66,13)!” Feltámadott Úr Jézus Krisztus, drága Kezesünk Te „nem hagysz bennünket árván, eljössz hozzánk, [...] mert Te élsz és Általad mi is élünk és élni is fogunk (Jn 14,18-19).” Királyként érkezel a földre hozzánk, és elveszed bűneinket, elveszed szégyenünket, igaz, diadalmas és alázatos (Zak 9,9b)” Úr vagy ma is és most is. Taníts meg bennünket is várni Téged, mint egykor Jóbot, hogy legyen békességünk és biztonságunk. Hadd legyen ez az adventi időszak más, mint a többi. Te is jól tudod, hogy már régóta többre vágyunk, még pedig arra, hogy égjen bennünk az első szeretet. Urunk, hozzád akarunk emelkedni lélekben! Élni, mozogni, lenni szeretnénk. Benned bízunk, Istenünk, add, hogy ne szégyenüljünk meg (Zsolt 25,1-2)” soha.

Hadd lássuk és tapasztaljuk meg életünkben azt, amit Jób, hogy „...irgalmad megmarad nemzedékről nemzedékre a Téged félőkön (Lk 1,50).” Üdvösségünk kősziklája, cselekedj, hogy tudjuk, aki „bennünket bánt, a szemed fényét bántja (Zak 2,12)!” Ma is a világba küldesz bennünket, kérünk, megigazító kegyelmeddel jöjj és mutass utat, hogy a Te szerető művednek cselekvői legyünk, igyekezzünk sokakat megnyerni Neked, de könyörgünk, Te pótolod ki azt, amit emberi gyengeségünk miatt nem tudunk, vagy nem akarunk megtenni. Látod görbe útjainkat, ismered szívünk állapotát, hogy még ebben a csendben is csak Téged sürgetünk, és csak Téged akarunk látni. Mi mindig bátorításodra várunk, jelenlétedet óhajtjuk, mert Nélküled elveszünk. Erőnk mit sem ér, munkánk hiábavaló és életünk csőd. Ezért védelmed alá futunk ma is, felséges Istenünk azért imádkozunk, hogy ellent tudjunk állni az ördögnek. Oltalmadat kérjük a világ szenvedőire, add, hogy a jóbi magatartás jellemezze őket, hogy személyükön kívül, kívülről Tőled várják a segítséget. Légy minden földön élő beteg Gyámolítója és Kezese. Irgalmas és kegyelmes Urunk, a Te kezembe helyezzük gyászolóinkat, özvegyeinket, árváinkat, megsebzett népedet és vigaszodra váró minden gyermekeidet. Kérünk, szólj Urunk Lelked által, legyen mindennapi kenyerünk a Te táplálékod, hogy bőrünk levegőzzön, testünk megújuljon, lelkünk pedig repessen abban az örömben, amiben egyedül csak Te részesíted. Fohászkodunk családjaink békességéért, iskoláink és kórházaink zavartalan működésért, nemzetünk megtartásáért a népek tengerében, a körülöttünk élő népek és nemzetek lelki megújulásáért, hogy mindnyájan tudjuk, Te éltetsz bennünket, Aki élsz és uralkodsz mindörökkön-örökké. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy itt a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek, és ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom, a dicsőség mindörökké! Ámen.

Adakozás: „Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére (Róm 15,7).”

Áldás: „Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban (IKor 15,58).” Ámen.

Záró ének: 40. zsoltár: 1-5. versei: „Várván vártam a felséges Urat...”

Füle Lajos:

AKKOR JÖN EL

Ha fájni kezd majd, ami vagy,
és ami nem vagy, bár lehetnél,
majd ha bevallod végre, hogy
sosem voltál igaz keresztyén,
ha fájni fog, hogy annyian
vannak, kiket megejt a tévhit,
s ajkadról értük száll ima,
akkor jön el az ébredés itt.

Majd hogyha bűnné lesz a bűn,
s a Golgotához sírva érsz el
letenni ott mind keserűn
nem alkudva testtel és vérrel,
majd ha hálát adsz JÉZUSÉRT,
s a döntésed is végleg megéri,
mert megtisztított az a Vér
akkor jön el az ébredés itt.

Majd hogyha jobban érdekel
kik ők, akik vetnek, aratnak
s közéjük állsz és nem leszel
többé olyan fontos magadnak,
mert látod már a tájat itt,
amely aratásra fehérlik,
s munkára lelkesít a hit
akkor jön el az ébredés itt.